

Šolski novičnik

december, 2020

Drage učenke in učenci!

Mesec je mimo in zopet smo dokazali, da skupaj zmoremo doseči vse. Čeprav smo oddaljeni drug od drugega, smo ravno zaradi tega še bolj povezani. Tudi v mesecu decembru smo ustvarjali, se igrali, se učili, plesali in peli. Marsikdo izmed nas je pri sebi odkril kakšen skriti talent.

Kaj naj še povem, kot samo to, da vam v prihajajočem letu vsi, ki stanujemo v hiški na griču, želimo veselja in predvsem zdravja.

Vaša učiteljica Anja

Kazalnik

Predpraznični čas v pp1	4
Marušina in Rokova J. zgodbica	6
Markova in Rokova J. zgodbica	7
Naše kuharske zvezde	8
Corona	9
Moj ustvarjalni december	10
Delim svoj utrinek v zgodbi	11
Utrinki	16

PREDPRAZNIČNI ČAS V PP1

Božično veselje nas je obiskalo tudi v Posebnem programu 1. Vsi že nestrpno čakamo Božične praznike, predvsem pa Božička. Zanj smo nastavili tudi naša pisma. Da je doma bolj veselo smo že okrasili sobice z božičnimi likovnimi izdelki, pekli piškote, peli in plesali. Obiskal nas je tudi Miklavž. Ker imamo doma veliko božičnih okraskov smo se z njimi igrali in tudi učili. Čeprav je doma lepo in veselo, že komaj čakamo, da se vrnemo v šolo.

Vsem vam želimo pravljичne praznike in srečno ter zdravo novo leto z željo, da se kmalu vidimo.

Učenci in učiteljice PP1

MARUŠINA IN ROKOVA

J. ZGODBICA

Bilo je pred davnimi časi. Dogajalo se je na čarobnem gradu. Živeli so snežinka Snežka, jelenček Smrkec in Božiček. Božiček je vsako leto obdaroval pridne otroke s čarobnimi darili. Snežinka Snežka je v tem času pričarala čarobno vzdušje, jelenček Smrkec pa je Božička prevažal na okoli.

Bližalo se je konec zime. Snežinka Snežka s je morala posloviti. Božiček se je že moral odpeljati z jelenčki na severni pol. jelenček Smrkec pa je komaj čakal pomlad. Vsi trije so obljubili, da se naslednje leto spet vrnejo. Posijalo je sonce in kmalu je prišla pomlad.

MARKOVA IN ROKOVA J. ZGODBICA

Nekoč pred davnimi časi so v majhni hiški ob robu gozda živeli snežinka Snežka, jelenček Smrkec in Božiček. Vedno so si med seboj pomagali in se imeli radi. Vsako leto za božič so za otroke pripravili darila. Ko so bili lačni so si skuhali hrano in ko jim je zmanjkalo hrane so šli v gozd po novo. Nekega dne je nekdo močno potrkal na vrata.

Bližalo se je konec zime. Bila je pomlad. Snežinka Snežka se je morala posloviti. Božiček se je že moral z jelenčki vrniti na severni pol. jelenček Smrkec pa je komaj čakal pomlad. Vsi trije so obljubili, da se naslednje leto spet vrnejo. Posijalo je sonce in kmalu je prišla pomlad.

Vaša gospodinjska učiteljica Barbara

NAŠE KUHARSKE ZVEZDE

Tudi v mesecu decembru smo pri pouku gospodinjstva na daljavo veliko časa preživeli v kuhinji. Nastalo je veliko okusnih prazničnih dobrot izpod rok učencev: od parkljev do karamelnih piškotov. Na vsakega učenca sem zelo ponosna in vesela sem, ko vidim iskrice v vaših očeh. Z vašo domiselnostjo, ko popestrite recepte po svoje, me vedno znova navdušite. Velika zahvala gre tudi vašim kuharskim pomočnikom, ki vam pomagajo in se zabavajo z vami.

Poglejte fotografije, to so naše kuharske zvezde, ki kar zažarijo ko primejo za kuhalnico.

Se že veselim, da bomo v novem letu spet skupaj osvajali nova znanja pri pouku gospodinjstva.

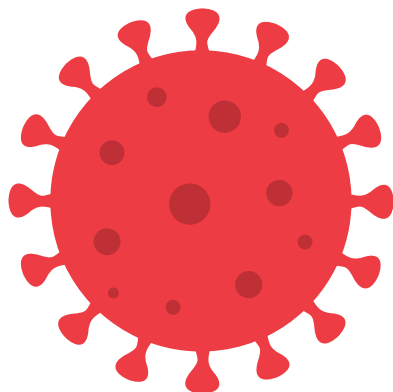

CORONA

Jan Ameršek

Corona, corona,
si cel svet zaprla,
nas v sobe zaprla
in probleme ustvarla.

Doma se učimo,
pred računalnikom sedimo
in čakamo, da bo minilo,
da se v šolo vrnemo.

Učiteljica Simona Golob

MOJ USTVARJALNI DECEMBER

Mesec december je bil zame vedno eden izmed ljubših mesecev. Praznično vzdušje pa mi v misli prinese nešteto idej za ustvarjanje. Dolgo se nismo videli in letošnje leto žal ne moremo ustvarjati skupaj. Rada pa se spomnim lanskega decembra, ko smo skupaj okraševali šolo, rezali snežinke iz papirja, izdelovali adventne venčke in kar je meni najljubše – pekli in okraševali piškote pri uri gospodinjstva. Zato sem se odločila, da ti pokažem nekaj svojih ustvarjalnih utrinkov.

Pri meni doma že cel mesec čudovito diši. Med drugim sem spekla maslene piškote in medenjake. Ker pa mi ni dovolj, da piškote le spečem, sem vsakega posebej tudi okrasila. Pripravila sem bel in barvni preliv, dodala nekaj okraskov in že je december postal lepši. Si tudi ti poskusil/a okrasiti kakšnega? Prav vsak je lahko poseben, če le uporabiš malo domišljije in natančnosti. Želim ti vesele in čarobne praznike!

DELIM SVOJ UTRINEK V ZGODBI

Nekoč nekje je stala neka prikupna, stara hiška, ki se je imenovala OŠ Ane Gale. Ta hiška pa ni bila takšna, kot so bile druge. Imela je nekaj, kar jo je ločevalo od drugih. Tisto, česar se ne da videti s prostim očesom. To, kar je imela hiška, je bilo mogoče videti s srcem, kajti v tej hiški so bivali prav prikupni stanovalci. Mogoče se še spomnimo, kako so se imenovali. Aja, to so bili učenci in učenke. Saj je prav, kajne? V tej hiški pa so bivali tudi drugi stanovalci. Le kako so se imenovali? Seveda, učitelji in učiteljice. Smo še na koga pozabili? Ah ja, le kako bi lahko pozabili na ravnatelja, hišnika, kuharico, varuhinje in tajnici. No, sedaj, ko smo ugotovili, kdo biva v tej čarobni hiški, pa pričnimo z našo zgodbo. (Anja Horvat)

Nekega dne se je iz oblakov spustila mala prelepa snežinka z imenom Snežka Nežka. Padla je na zasneženo cesto. Bila je vijugasta in je peljala nekam vkreber. Hiše ob cesti so bile lepo okrašene s svetlimi lučkami in rdečimi okraski. Prav vsaka hiša je bila čudovita. Snežka Nežka se je čudila in se tiho spraševala: »Le kam vodi ta cesta med svetlečimi hišami?«(Nataša Pozdrec)

Nežka je hodila po cesti, sneg ji je škripal pod nogami. Bolj kot se je vzpenjala, bolj se je gostila meglica okoli nje. Ni bila povsem prepričana kaj se dogaja. A bila je pogumna, bolj pogumna kakor župan njenega mesteca, bolj pogumna kot ravnatelj šole, kar jo je presenečalo, saj je mislila, da je ravnatelj najmočnejši, najpogumnejši, najlepši a hkrati tudi najdebelejši človek na svetu. Zatopila se je v svoje misli in ni opazila, da se je megla okoli nje počasi razkadila, hiške so izginile, sneg je še vedno škripal pod njenimi nogami. Ustavila se je. Pred njo ni bilo ničesar več. Le drevo, ki je bilo drugačno od vseh dreves, ki jih je kadarkoli videli. Na vrhu drevesa pa je bil krokar.(Gregor Pirš)

» Ojoj, kje sem?« se je prestrašila Nežka. Pogledala je drevo, na katerem se je krokar norčavo smejal in se norčeval: » Tako mala snežinka v tako velikem svetu, haha ha!!! »Snežinka je vedela, da krokar ni prijazen, zato se je obrnila in tekla naprej po mrzlem snegu. Hitreje, ko je stopala po beli strmini, bolj se ji je zdelo, da nekaj sliši. Ustavila se je in prisluhnila. Slišala ni ničesar, zato je šla dalje. Po nekaj korakih je spet zaslišala glasove, zato se je zopet ustavila. Iz daljave je slišala prelepo petje. (Stanka Žnidaršič)

»Kako prijetni glasovi, prav čarobno« si je rekla Snežka. »Pohiteti moram«. In bolj kot se je bližala prijetnemu petju iz daljave, bolj ji je poskakovalo srce od radovednosti. Po težki hoji po snegu prispe do čarobne hišice iz katere je prihajalo petje. Snežka obstane, posluša in navdušeno vzklikne »saj to je veselo otroško petje in njihova razigranost!« (Mojca Zupan)

Snežka Nežka je bila osamljena in želela je spoznati to veselo družino z angelskimi glasovi. »Le kdo se še skriva v tej čarobni hiški«, je radovedno premišljevala. S previdnimi koraki se je približala velikim, lesenim vratom na katerih so viseli bonboni, čokolade in lizike.»Njamsi«, je zavriskala. Stopila je na prste, stegnila premražene ročice proti škripajoči rdeči kljukki, ko jo je nenadoma nekdo nežno pocukal za rokav. » Ooo Palček Pomagalček« je presenečeno vzkliknila Snežka Nežka in zgrmela direktno na kup snega. (Barbara Potočar)

In že se je vrtela v mehki kepi kot na vrtiljaku in tako kot ptičica lahko poletela naravnost v mehke lase deklice, ki je kot ona prihitela po zasneženi cesti v silni želji, da vstopi v to hišico topline in veselja. Snežka Nežka se je čvrsto oprijela deklice, katera je kar poletela po stopnicah v sobo polno žuborečih in raznolikih otrok, ki so se vrteli po prostoru in radostno plesali. Tudi deklica z Nežko v laseh je zaplesala, da se je Nežki pošteno zavrtelo v glavi. Vendar bilo ji je lepo, prijetno in toplo. Bilo ji je tako toplo, da je z njenih las zdrsnila naravnost v dekličino oko in se zlila v njen

bister in jasen pogled. Pogled je zletel po sobi in v kotu opazil manj veselega dečka, ki je hrepenel, da bi lahko zaplesal z njimi, a mu stiska v duši ni dovolila. Deklica je švignila čez sobo in fantu ponudila roko. Nežka je skozi dekličin pogled zažarela v njegove oči in v njih razplamtela žarek, ki je poprej žalostno odseval iz teh lepih iskrenih oči. Prijela sta se za roke ter se kot vrtavka urno zavrtela v ritmu vesele glasbe, ki je polnila to čarobno okrašeno sobico, da se je v srca vseh njenih obiskovalcev hipoma naselila srčna toplina in radostno veselje. Počutili so se tako lepo, kot si vsak želi, da se počuti v svojem domu. Roka je prijela roko in zaplesali so kot eno. Snežka Nežka je v iskrenih pogledih skakljala od enega do drugega in prav vsi so čutili, da je del njih. (Simona Štrucl)

Bila je presrečna, da je lahko spoznala tako čudovite otroke. Sama pri sebi je pomislila: »Še dobro, da sem bila tako pogumna in sem se vzpela po tisti vijugasti cesti vse do tu!« Počasi pa so se otroške glavice začele obračati proti stopnišču. Iz spodnjega nadstropja se je začel viti tako prijeten vonj, da so vsi kar obstali. Spogledali so se: »Mmmm. Le kaj tako močno diši?« Vonj je bil vse bolj intenziven, kot bi bil bliže in bliže. Nato so zaslišali korake. Po stopnicah se je iz kuhinje vzpenjala kuharica. Bila je tako nasmejana, da je njen obraz kar žarel. Otroci so navdušeno vzkliknili, ko so jo zagledali, njihovo navdušenje pa je bilo še večje, ko so zagledali pladenj v njeni roki. Rekla je: »Vaše veselje in praznično rajanje mi je tako polepšalo dan, da sem se odločila, da še jaz malo razveselim vas. Prinesla sem vam nekaj, kar vam bo gotovo všeč.« (Simona Golob)

Otroška usta, željna sladkobe ob pogledu na poln pladenj slastnih, dih jemajočih piškotov, so se razširila v širok nasmeh. Vsi v en glas so vzkliknili: »Kako so lepi.« Na pladnju so jih vabile cimetove zvezdice, prelite z belo čokolado in posute s svetlečimi mrvicami, kokosove kroglice, čokoladni razpokančki. A najlepši od vseh, so bili piškoti v obliki srčkov, preliti z rdečo glazuro in zlatimi napisi: VESELJE, SREČA, MIR, IGRA, ZDRAVJE, SMEH, OBJEM. Medtem, ko so vsi strmeli v čudovite napise, je

Snežka Nežka opazila, da še nekdo prihaja po stopnicah.
(Karmen Pfeifer Lapuh)

Po starih, škripajočih lesenih stopnicah se je s počasnimi in težkimi koraki spuščal velik mož. Obute je imel črne škornje in v roki je držal veliko rdečo vrečo. Snežko je postalo strah. Zakričala je, vendar je nihče ni slišal. Otroci so se zabavali in se sladkali s slastnimi piškoti. »To je zagotovo hudoben mož, ki bo pojedel vse piškote. Nekaj moram storiti,« je rekla Snežka in stekla iz čarobne hišice. Snežka je obnemela, saj je na vrhu mogočnega drevesa zagledala krokarja, ki se ji je hudomušno smejal.
(Urša Udovč)

»Kam pa hitiš Snežka Nežka?«, jo je vprašal krokar. »Ti hišica na vrhu klanca ni všeč?« »Seveda mi je, lepo je tukaj, čudoviti otroci so tu doma, vendar nekdo prihaja in bojim se, da bo otrokom pojedel vse piškote!«, odgovori Snežka. Krokar se je glasno zasmel, saj je dobro vedel, kdo je ta mož in da prav gotovo ni hudoben. »Pridi z mano Snežka Nežka, ti bom pomagal«, ji reče. Snežka Nežka ga nezaupljivo pogleda in vpraša: »Kako pa mi lahko pomagaš, ti, krokar?« Krokar se zasmeli, zleti z drevesa k Snežki Nežki in ji tiho prišepne. (Irena Špelič)

»Pridi, sedi na mojo perut«. Nežka je zbrala pogum in sedla krokarju na ramo. Skupaj sta poletela do okna čarobne hiške. Nežka se je zazrla skozi svetlo osvetljeno okno in v notranjosti hiške zagledala nenavaden prizor. Strašni mož je sedel na stolu in vsi otroci, veliki in mali, so bili zbrani okrog njega. Prav nič se niso bali, z začaranimi očmi so zrl vanj in ga poslušali. Zdaj je Nežka videla, da ima mož prav prijazen obraz. Nad dolgo, belo brado so se svetile iskrive oči, obenem polne otroške dobrote in starodavne modrosti. Še najlepši pa je bil njegov smeh, gromek in globok je odmeval po sobi. Nežkino srce je napolnil z veseljem in toploto in zaželela si je, da bi se lahko pridružila otrokom, zbranim okrog dobrega moža.
(Alja Stropnik)

Nežkina želja je bila tako resnična in iskrena. V tistem trenuku je mož, kateremu so otroci in odrasli tako radostno sedali v naročje, obrnil pogled in se zagledal naravnost

v Snežko Nežko. Snežka Nežka je obnemela. Zagledala se je v njegove mehke, tople oči in v mislih odplavala nekam daleč. Pri srcu ji je bilo tako toplo, tako lepo. Spomnila se je na svojo mamo, očeta, babico, dedka in Snežka Mežka, frkolina, ki je stanoval v hiši čisto na koncu njene domače ulice. Spomnila se je vseh. Spomnila se je vseh lepih in drobnih spominov. Spomnila se je. Oči so si ji orosile in solza sreče je zdrsnila po ledeno hladnem obrazu. Snežka Nežka se je zdrznila. Kdo ve, kako dolgo je tako strmela v nasmejanega moža. (Bernarda Pelko)

Dobri mož je Snežki Nežki predstavil čisto vse otroke: od najstarejšega do najmlajšega, od najvišjega pa do najnižjega. Vsem je bilo skupno to, da so imeli veliko in toplo srce. Vsi skupaj so veselo prepevali in plesali, se sladkali s piškoti, ki so jih pomakali v toplo mleko. Snežka Nežka je začutila čarobnost majhne hiške na vrhu grička, katera je iz majhnega sneženega očesa Snežke Nežke, privabila solzo sreče. Ko je ta solza sreče padla na tla, se je zgodilo nekaj nepredstavljivega. Solza je vso to radost, veselje in srečo ki se je širila kot virus, ujela v majhno sneženo kroglo. In še danes, če potreseš to sneženo kroglo, lahko slišiš te prisrčne in vesele melodije, medtem ko snežinke obletavajo to majhno hiško na vrhu grička. In tista, najbolj bleščeča - to je Snežka Nežka. (Goran Brečko)

Utrinki